

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXV. S. Magdalena de Pazzi. Hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non parcat, nec contradicam sermonibus sancti. Job. 6. v. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

Nullus est egenus. quanquam nunquam magis ostendit, quam dives esset in misericordiâ, quam ubi amore tui factus est pauper, dum denique in cruce inter duos latrones nudus expiraret. Hinc denique concludit, charitatem à DEO tibi exhibitam planè nimiam fuisse: sed jam non solum respectu tui, sed etiam ipsius. nam ille dici potest nimium amare, qui plus facit, quam necesse sit, ad obrinendum bonum, quod amato desiderat. & tamen ita locit DEUS. potuit te vivificare simpliciter, & nihilominus facere id voluit in Christo. & in Christo tam malè habito, in Christo tam barbarè tractato. Magna proin fuit ejus charitas in te creando, major in elevando ad sta-

tum gratiæ, maxima in reparando, cum tali statu excidisses. quid ergo restat, quando tanto majore te reparavit impendio, quam necesse foret? restat, ut dicamus fuisse *nimiam* in hoc monstravit majorem tui amorem, quam sui ipsius, quoniam *tradidit se ipsum pro te.* Eph. 5. v. 2. & sic quis dubitet, plus fecisse, quam deberet? mentem igitur adverte ad id, quod ait Apostolus: *Propter nimiam charitatem suam, quâ dilexit nos.* non satis erat dicere: *propter nimiam charitatem, quâ dilexit me.* adungere voluit suam, ut scias eodem amore, quo DEUS seipsum amat, etiam amasse te, quia magis se ipso amavit.

XXV.

S. Magdalena de Pazzi.

Hac mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non parcat, nec contradicam sermonibus sancti. Job. 6. v. 10.

Considera eum, qui consolatione petit, indicare se esse afflictum. quia gaudium non necessariò antecedit afflictio, antecedit autem consolationem. Vide ergo, quam rarum hoc sit genus consolationis, quod sanctus Job petit à Domino isto modo precandi, nempe afflictionem majorem præteritâ, quæ illi sine commiseratione contingat in dies. *Hac mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non parcat.* Verum est, eum simul eum afflictione

etiam petere patientiam, & ideo subjungit: *nec contradicam sermonibus sancti.* Non solum petit, ne contradicat sermonibus sancti, neque solum, ut sanctus affligens eum dolore non parcat, sed utrumque simul. Consentire cum voluntate DEI, quando is potius prospera quam adversa immitit, consolationis est exigua, quia admodum facile est, & ideo nõ est tibi dicendū duntaxat. *Hac mihi sit consolatio, ut non contradicam sermonibus sancti.* Habere mul-

Rr 2

rum

tum consolationis, quando ille in tribulationibus manum tibi premit, impossibile est, sine maximâ conformitate cum Domino: ideo non est dicendum duntaxat: *hac mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non parcat.* Ambo simul juncta mixtum illud conficiunt, è quo resultat perfecta consolatio hominis Christiani in adversis continuis. O te beatum, si consequaris hunc statum adeò excelsum, ut petas sequentem afflictionem, pro merâ consolatione præcedentis! & tamen necesse est, ut hunc consequi satagas. quia in hac miserâ terrâ non versaris, ut gaudeas, sed ut patiaris, & ideo nunquam bene tibi erit, donec omne tuum solarium in patiendi constituas.

2. Considera cupiditatem patiendi, quâ S. Job flagrabat, non tantum effecisse, ut universum pereret aliquid adversi, sed ut speciatim dolorem postularer; *affligens me dolore non parcat.* hic enim est, qui ad affligendum acutissimus est. mala cetera tam corporis quàm animi facilius tolerantur. dolor verò ô quàm ex genere suo acerbè cruciat! hinc scriptum est: *Dolor consumet illos, antequam moriantur.* Eccl. 27. v. 32. quia dolor prius te vertit in cadaver, quàm vitam adimat. & tamen vir sanctus non solum petebat à DEO dolorem, qui ipsum consumeret, sed qui affligendo consumeret, *Affligens.* quamvis vocabulum istud lingua nostrâ mitiorem habet sensum. si in origine suâ vocem quæras, quam ipse proprio usurpavit idiomate, videbis, quàm sit atrox: quia non significat

qualemcunque afflictionem, sed
ouem. *Vrens me dolore non par-*
volebat ergo, ut DEUS ad
Chirurgi ageret, qui, ubi ferreus
sufficit, ignem adhibet, & si
tione adhibet: unde adjunxit:
parcat, metuebat, ne DEUS
bonus, si illum cerneret in
plicis, teneriore moveretur
ideo quasi animabat ad rigore
parcat humanitati meæ, non
meis gemitibus, *non parcat* clamoribus,
non parcat sensibus naturæ,
prodit in ardore ignis, sed perque
stater cum usurpare, donec
conflagrem in cinerem redactus:
rens me dolore non parcat. Dolor
do ita affligit, ut instar ignis in
patet, quàm sit terribilis, at si
sit continuus, si animatus, si
ribus, ut nunquam cesset, quis
plicet, quò denique reducat
mum quemque? quia ad cetera
la sensus longiore assuetudine des
stupet, sed non ad dolorem, & mi
minus ad dolorem ignis, iste
est vivacior, & tamen ecce quò
peringere possit homo è carne
positus, qualis tu es, nempe ut
DEO ceu summam gratiam
adeò acerbum. *Vi vrens enim*
non parcat. Adeò rigor spiritus
re potest infirmitatem carnis, non
reddendo stupidam, sed sub
Domine, qui habes sanctam
manifestè tu scis, quàm durus
sustineo dolores, secundum
rò propter timorem tuum libenter
patior. 2. Mac. 6. v. 30. vide, quò

plera sit hæc oratio, si eâ uti noveris
in doleribus tuis.

3. Considera sanctum Job, dum
dolores petit, eodem tempore etiam
petere, ne illis se opponat, cum ve-
nerint, sed integrâ cum resignatione
accipiat. tam parum se fidere osten-
dit etiam ipsi desiderio patiendi, quod
in se agnoscit. & hoc est humilibus
proprium, quod autem notatu dignif-
simum, est modus ipse perendi, quo
amiror, sanè mirabilis, quia dicit: *Nec
contradicam sermonibus sancti.* Vide-
tur petendum fuisse, ne contradicat
voluntati Divinæ, non dispositioni,
non decretis ipsius, sed non hoc pe-
tit, petit, *ne contradicat sermonibus.*
quippe intelligebat, hanc esse linguam,
quâ DEUS facit se exaudiri à pecca-
toribus maxime obstinatis, afflictio-
nes insignes, quas immittit. unde vi-
des, istas in scripturis Divinis incre-
pationes dici: *Increpat quoque per
dolorem in seculo. Job. 33. v. 19. In-
crepationibus non sunt correcti. Sap. 12.
v. 16. Increpationem non sustinet.
Prov. 11. v. 8. Defeci in increpationi-
bus. Pl. 38. v. 12.* quippe cum DEUS
affligit, quid, nisi vitam tibi expro-
brat, quam ducis, vel laxatam vel re-
missam? quid igitur facies in his in-
crepationibus? non excusabis te ip-
sum, quasi eas non sis promeritus.
aliquando calamitates acceptas, quas
DEUS immittit, sed simul excusas,
quod videantur graviores tuis defe-
ctibus, quod videantur importunæ,
videantur minus proportionatæ. Hæc
non est illa perfecta conformitas.

quam habere decet cum voluntate
Divinâ. ut istam habeas, increpationes
illæ judicandæ sunt longè infério-
res meritis, judicandæ opportunæ,
commensuræ, adeo ut nullâ ex parte
dissentiant nec à tempore, quo degi-
tur, nec ab officio, nec à corde, imò
nec à viribus, cum sint ad mensuram.
& hæc est illa conformitas, quam om-
nino desiderabat vir ille magnus pau-
cis quidem sed significantibus verbis:
nec contradicam sermonibus sancti.

4. Considera denique nomen hoc lo-
co daturum Domino, ex omnibus ele-
gisse titulum, quem toties audisti, dum
sanctum vocat. & quam ob rem?
non solum quia hic est titulus ille ac-
ceptus DEO, quem præ omni alio illi
in cælo tribuunt Seraphini, cum re-
petito concentu clamant: *Sanctus,
sanctus, sanctus;* sed quia idem titu-
lus facit, ut promptiore animo ac-
ceptentur calamitates, quas immittit.
Calamitates, ut diximus, sunt *Incre-
pationes Domini.* 2. Reg. 22. v. 16.
quis autem ignorat, increpationes
majore patientiâ non admitti, quam
ab ore viri sancti, quia tantò majorem
habere censetur reprehensionis cau-
sam, quanto magis abest à malo, quod
arguit. Assuesce igitur sæpe reputa-
re tecum, eum, qui te affligit, esse
Dominum sanctiorem, quam cogita-
re possis, adeo, ut, si affligendo vitam
tibi exprobrat, quam ducis, causam
habeat hoc faciendi, cum sit tam di-
versa ab eâ, quam in ipso cernis. Tu
sine dubio illius es subditus, illius ser-
vus, imò & filius, quibus omnibus

Rr 3

no

nomnibus pariter ad eum imitandum obligaris. *Sancti estote, quoniam ego sanctus sum.* quàm iustam ergo habet rationem omni genere flagellorum te castigandi, qui tam parùm studeas illi esse similis.

5. Considera verba ista Jobi hactenus expensa illa ipsa fuisse, quæ suo modo continuò hærebant in linguâ illius Seraphicæ Virginis, cuius hodie Natalis agitur, sanctæ Magdalene Pazzia. hæc enim inijs pactum istud stupendum cum Sponso suo, ut cum ipso viveret in ærumâ non solum proluxâ, non solum continuâ, sed purâ. Unde cum vel eminus cepit ad-

vertere, quòd iste quasi motus subinde recreare ipsam aliquid impertiendo soliti clamabat, quòd non staret nisi naceretur ex amore, et fere jubebat: *Fuge dilecte me.* 8. v. 14. & solam suis permentibus, qui certatim ejus viderant. Quodnam erat eorum titium innocentissimæ Virginis meras afflictiones suas? quòd ipsa diceret animando se ipsam *mibi sit consolatio, ne afflicti non pareat: nec contradicant verbis sancti.*

XXVI.

Nemo se seducat. Si quis videtur inter vos sapiens esse, stultus ut sit sapiens. sapientia enim hujus mundi stultitia est DEUM. 1. Cor. 3.

1. **C**onsidera, quàm Mundus, etiam Christianus, etiam Catholicus, in mente suâ perverterit genuinam sapientia Ideam. Sapientia est illa, quam JESUS Christus de celo attulit, hoc est indubitatum; quia ipse est *plenus sapientia.* Luc. 2. v. 40. imò ipse est, qui eam dispensat, qui eam derivat: *Fons sapientia Verbum DEI.* Eccl. 1. v. 5. & Mundus sapientia putat illi agere contrarium, quod Christus docuit. Christus docuit amare crucem, & Mundus docet illam esse fugiendam, & potius procurandas recreaciones etiam immodicas. Christus docuit

amare Paupertatem, & Mundus docet illam declinandam, & potius procurandas opes etiam superfluas. Christus docuit diligere abjectionem, Mundus docet ab illâ maxime abjundendum, & quærendos potius honores, quærendas acclamaciones, quærendos applausus, & vindicandos quamcunque minimam, quæ recuratur, injuriam: ut ad eò vel Christus fallatur in suis dictaminibus, vel Mundus. At Christus falli nequit, qui est fons sapientia: *Fons sapientia est Verbum DEI.* necesse igitur est nimium quantum falli Mundum, &